

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Faisala Husseiniho a Ondřeje Mrákoty ve věci žalobce: V. V., zastoupeného advokátem Mgr. Lukášem Matějkou, Pivovarská 15, Příbram, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, U Zimního stadionu 2, České Budějovice, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) EG.D, a. s.**, Lidická 36, Brno, **II) CETIN, a. s.**, Českomoravská 19, Praha 9, proti rozhodnutí ze dne 7. 1. 2022, sp. zn. OREG/97213/2021/anpl, čj. KUJCK 141455/2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 8. 2022, čj. 61 A 6/2022-56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků ani osob zúčastněných na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce je majitelem domu v malé obci. Obec v roce 2018 požádala o vydání společného (územního a stavebního) povolení záměru na svém pozemku; ten se nachází vůči žalobcovu domu „přes ulici“. Šlo v podstatě o zbourání jednopodlažní budovy místního obchodu a postavení nového víceúčelového objektu s obchodem v přízemí a několika byty v podkroví. Stavební úřad (Městský úřad Vimperk) vydal společné povolení v únoru 2019, ve stejném měsíci bylo rozhodnutí (povolení) doručeno poslednímu účastníkovi a nabylo právní moci. S žalobcem, navzdory poloze jeho domu, nebylo jednáno jako s účastníkem řízení.

[2] Od října 2020 se žalobce pokoušel rozhodnutí zvrátit. Nejprve neúspěšně požádal o obnovu řízení, v srpnu 2021 si pak vyžádal kopii rozhodnutí stavebního úřadu a podal proti němu odvolání jako tzv. opomenutý účastník. Krajský úřad Jihočeského kraje uznal, že žalobce měl být účastníkem společného řízení, žalobcovo odvolání ovšem zamítl jako opožděné.

[3] Rozhodnutí krajského úřadu napadl žalobce u Krajského soudu v Českých Budějovicích, se svou žalobou ale neuspěl. Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (*stěžovatel*) kasační stížnost.

[4] Podle stěžovatele jsou okolnosti v jeho věci natolik mimořádné, že znemožňují, aby jeho odvolání bylo zamítnuto pro nedodržení zákonné jednoroční lhůty. Krajský soud ve svém rozsudku odkázal na řadu soudních rozhodnutí; stěžovatel má však za to, že je nelze na jeho případ vztáhnout. Stěžovatel byl totiž opomenut, přestože je možné dotčení jeho práv jednoznačné. Nadto od vydání povolení do faktického zahájení prací uplynul více než rok, stěžovatel se tak o vydaném společném povolení vůbec nemohl dozvědět. Protiústavnost jednoroční objektivní lhůty podle § 84 odst. 1 správního řádu je ve stěžovatelově případě založena na konkrétních okolnostech (usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 2. 2017, sp. zn. I. ÚS 3829/16).

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Účastníky správního řízení jsou také ty osoby, které mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech (§ 27 odst. 2 správního řádu). Osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání v určité subjektivní lhůtě, nejpozději však ve lhůtě objektivní, tj. do jednoho roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán oznámil. Zmeškání úkonu nelze prominout (§ 84 odst. 1 správního řádu).

[7] V projednávané věci není sporu o tom, že stěžovateli ze zákona svědčilo postavení účastníka společného řízení. Proto mu mělo být vydání společného povolení oznámeno. Nebylo, stěžovatel měl tedy možnost se proti němu odvolat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy bylo oznámeno poslednímu z obeznamovaných účastníků. Stěžovatel ale odvolání podal až dva a půl roku poté. Ani opožděnost odvolání nebyla mezi účastníky řízení před krajským soudem sporná.

[8] Stěžovatel nesouhlasil v podstatě jen se samotným zněním zákonného ustanovení. Tím se ovšem několikrát zabýval Ústavní soud a neshledal, že by bylo namístě posuzovat jeho ústavnost (stěžovatelem citované usnesení I. ÚS 3829/16, bod 9; dále usnesení ze dne 4. 1. 2022, sp. zn. IV. ÚS 2873/21, bod 26; a ze dne 29. 3. 2022, sp. zn. I. ÚS 811/22, bod 7). Na tato rozhodnutí Ústavního soudu odkázal i krajský soud a současně uvedl, že stěžovatel v žalobě nenamítl nic, co by je mohlo zpochybnit (body 22 až 27 rozsudku). Krajský soud připomněl, že podle ustálené judikatury Ústavního soudu nemůže být lhůta sama o sobě neústavní; neústavní může být jen pro konkrétní okolnosti. Mezi takové zvláštní okolnosti patří zejména nepřiměřenost lhůty ve vztahu k ústavně zaručenému právu, jehož uplatnění časově omezuje; svévole zákonodárce při stanovení lhůty; a ústavně neakceptovatelný nerovný dopad lhůty na odlišné skupiny subjektů. Takové zvláštní okolnosti stěžovatel netvrdil.

[9] NSS tedy souhlasí s krajským soudem: stěžovatel se odvolal proti společnému povolení pozdě. Jeho spíše obecně formulovaný nesouhlas se zákonnou jednoroční lhůtou mu přitom nemůže přinést úspěch.

[10] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl, a NSS proto jeho kasační stížnost zamítl. Neúspěšný stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1

pokračování

s. ř. s.); krajskému úřadu nevznikly náklady řízení vymykající se z běžné úřední činnosti. Osoby zúčastněné na řízení by měly právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem (§ 60 odst. 5 s. ř. s.); to ale v této věci nenastalo.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2024

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu